

Arrest

nr. 162 976 van 26 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 juni 2015 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DESIRA, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 3 januari 2012 een visumaanvraag in bij de Belgische ambassade te Ankara voor een lang verblijf in functie van gezinshereniging met haar vader in België. Op 24 april 2012 wordt de afgifte van het visum toegestaan.

1.2. Op 7 juni 2012 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een verblijfstitel, onder de vorm van een A-kaart.

1.3. Op 30 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 14quater. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 13, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: D

Voorna(a)m(en): L

Nationaliteit: Turkije

(...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

☐ *er werd een einde gesteld aan het verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd op basis van artikel 13, §3, van de wet (art 13 §4 eerste lid 1°).*

Er werd op 27.05.2015 een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de referentiepersoon op basis van artikel 13 §3 van de wet van 15.12.1980, omdat hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf verbonden voorwaarden..

Bijgevolg wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de gezinsleden.

De minderjarige kinderen volgen vanzelfsprekend de toestand van de ouders, zodat het gezin samenblijft.

Aangezien de referentiepersoon zelf een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, vormen de bepalingen van artikel 13 §4, laatste lid van de wet van 15.12.1980 geen belemmering om betrokkene een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Integendeel, de gezinsband blijft behouden omdat de gezinsleden de situatie van de vader volgen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken "

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel onder meer de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering (hierna: de vreemdelingenwet). Uit het middel blijkt verder dat verzoekster het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht geschonden acht. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Het artikel 13 van de Vreemdelingenwet omschrijft een aantal gevallen waarin de minister of zijn gemachtigde de mogelijkheid heeft om een einde te maken aan het verblijf van persoon die verblijfsrecht verkreeg op grond van het artikel 10. Het woord 'kan' wijst erop dat de minister geenszins verplicht is om een over te gaan tot de intrekking van het verblijfsrecht wanneer één van de in het artikel genoemde gevallen zich voordoet, maar dat de minister integendeel een discretionaire beslissingsmacht geniet.

De minister kan er namelijk voor kiezen om het verblijfsrecht niet te beëindigen wanneer bijkomende omstandigheden in de concrete zaak dit niet verantwoorden. Een degelijke afweging van belangen is in deze dan ook vereist.

Het spreekt namelijk voor zich dat er voorzichtig dient te worden omgegaan met de intrekking van het verblijf van de vreemdeling die door de wet ertoe gerechtigd is zich te voegen met zijn familielid, en die vaak al duurzaam is geïntegreerd en een sociaal leven heeft opgebouwd in België. Derhalve dient rekening gehouden te worden met de concrete omstandigheden, en dienen deze ook zo volledig mogelijk nagegaan te worden.

Overeenkomstig het artikel 13, §4, alinea 3 van de Vreemdelingenwet, dient de minister of zijn gemachtigde bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Uit de parlementaire voorbereiding van de Wet van 25 april 2007, die ondermeer het artikel 10 wijzigde in het Vreemdelingenwetboek, blijkt dat de wetgever bij de wijziging van het genoemde artikel verwijst naar de preambule en verschillende bepalingen van de Richtlijn 2004/38/EG en het artikel 8 van het EVRM. Bij het nemen van een beslissing tot het beëindigen van een verblijfsrecht, dient de minister of zijn gemachtigde een afweging te maken van alle belangen die in het geding zijn, en die gerelateerd zijn aan de individuele situatie van de betrokkene.

De minister of zijn gemachtigde dient na te gaan of de betrokkene zijn verblijfsrecht niet kan behouden op basis van strikt persoonlijke gronden, aangezien de elementen die het behoud van het verblijfsrecht zouden kunnen verantwoorden, eveneens voortkomen uit het privé-leven van de betrokkene.

Wanneer de betrokkene niet de mogelijkheid krijgt om op concrete en efficiënte manier de elementen te doen gelden die zouden kunnen leiden tot het behoud van zijn verblijfsrecht, miskent de minister of zijn gemachtigde het artikel 8 EVRM, in samenlezing met het artikel 13 EVRM, het principe van de wapengelijkheid, het artikel 10 en 11 van de Grondwet en het artikel 14, §1 van het Verdrag inzake de personele en politieke rechten.

Teneinde op geldige wijze zijn argumenten te doen gelden, dient de betrokkene gehoord te worden alvorens er een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen wordt. Verwerende partij moet namelijk de betrokkene uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken alvorens de beslissing wordt genomen om een einde te stellen aan het verblijfsrecht en er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Wanneer er namelijk een ernstige individuele maatregel wordt getroffen die de belangen van de betrokkene zwaar kan aantasten en die gegrond is op een gegeven dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, dient de betrokken vreemdeling te worden gehoord².

Alvorens een beslissing te nemen dient het bestuur namelijk volledig ingelicht te zijn over de belangrijke gegevens die deze beslissing kunnen beïnvloeden. Vervolgens dienen deze gegevens zorgvuldig te worden onderzocht en afgewogen³.

De Richtlijn 2004/38/EG preciseert zelf niet of, en onder welke voorwaarden, onderdanen van derde landen het recht hebben om gehoord te worden alvorens er een beslissing wordt genomen die een einde stelt aan hun verblijfsrecht.

Het Hof van Justitie stelt echter duidelijk dat het recht om gehoord te worden waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden.

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten⁴.

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit⁵.

Rekening houdende met deze finaliteit van het recht om gehoord te worden, heeft verwerende partij de plicht om alle informatie te verzamelen die haar ertoe in staat stelt om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Verwerende partij moet aldus de betrokkene uitnodigen om gehoord te worden over de redenen die eraan in de weg zouden kunnen staan dat het verblijfsrecht beëindigd wordt, en meer in het bijzonder over de elementen die genoemd worden in het artikel 13, §4, 3e alinea van de Vreemdelingenwet.

Enkel een dergelijke uitnodiging om gehoord te worden biedt aan de betrokkene een effectieve en nuttige mogelijkheid om zijn standpunt kenbaar te maken⁶.

Aan verzoekster werd er op geen enkel ogenblik de mogelijkheid gegeven om haar persoonlijke situatie kenbaar te maken.

Er wordt in de bestreden beslissing op geen enkele manier rekening gehouden aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

De bestreden beslissing is dan ook genomen in miskenning van de hoorplicht.”

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het administratief dossier blijkt dat ten aanzien van verzoeksters vader op 10 juni 2015 de beslissing genomen werd tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf daar hij geen nieuwe, geldige arbeidskaart B kon voorleggen en evenmin recente loonfiches overmaakte. Verzoekster betwist niet dat zij in het bezit was van een verblijfstitel op grond van het verblijfsrecht van haar vader.

Artikel 13 §4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen dezelfde maatregel treffen ten opzichte van de in artikel 10bis, § 2 bedoelde familieleden : 1° er wordt op basis van § 3 een einde gesteld aan het verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd;”

Het laatste lid van artikel 13 §4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren op basis van het eerste lid, 1° tot 4°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt wel degelijk dat omtrent voormelde geciteerde paragraaf gemotiveerd werd. In de beslissing werd gesteld dat aangezien de referentiepersoon zelf bevolen werd om het grondgebied te verlaten, de gezinsband behouden blijft omdat de gezinsleden de situatie van de vader volgen. Verzoekster kan derhalve niet voorhouden als zou er geen afdoende onderzoek zijn gevoerd.

Waar verzoekster een schending van het hoorrecht opwerpt, dient te worden opgemerkt dat een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Het vaag en algemeen betoog van verzoekster laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden. Het feit dat zij “haar standpunt kenbaar had kunnen maken”, heeft geen enkele invloed op het determinerende motief van de bestreden beslissing.

Verzoekster laat tenslotte na in concreto uiteen te zetten op welke wijze de de artikelen 8 en 13 EVRM, artikel 14§1 van het BUPO verdrag, artikelen 10, 11, 149, 159 en 191 van de Grondwet, artikel 13 van de vreemdelingenwet, het beginsel ‘audi et alteram partem’, het zorgvuldigheidsbeginsel, het beginsel van het recht op tegensprekelijkheid en wapengelijkheid en artikel 9bis van de vreemdelingenwet geschonden zijn. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het enig middel is niet gegrond.”

2.3. De bestreden beslissing is vooreerst gesteund op artikel 13, § 4, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“(…) § 4. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen dezelfde maatregel treffen ten opzichte van de in artikel 10bis, § 2 bedoelde familieleden :

1° er wordt op basis van § 3 een einde gesteld aan het verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd;

2° de vreemdeling voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

3° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden geen of geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer;

4° de vreemdeling die gemachtigd werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner in de zin van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd wordt, is in het huwelijk getreden of heeft een duurzame relatie met een andere persoon;

5° de vreemdeling heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

Onverminderd de toepassing van artikel 61, § 3, kan de minister of zijn gemachtigde dezelfde maatregel treffen ten opzichte van de in artikel 10bis, § 1, bedoelde familieleden.

Bij de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren op basis van het eerste lid, 1° tot 4°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

De Raad merkt op dat voor een juist begrip van “*dezelfde maatregel*” moet worden gekeken naar de voorafgaande paragraaf in artikel 13 van de vreemdelingenwet, met name § 3, die luidt als volgt:

“§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

3° indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”

Hieruit blijkt dat “*dezelfde maatregel*” aldus verwijst naar een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.4. De bestreden beslissing verwijst in het bijzonder naar artikel 13, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling laat de gemachtigde toe om een bevel te geven wanneer “*er (...) op basis van § 3 een einde [wordt] gesteld aan het verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd;*”. Daarbij wordt in feite gemotiveerd als volgt: “*Er werd op 27.05.2015 een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de referentiepersoon op basis van artikel 13 §3 van de wet van 15.12.1980, omdat hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf verbonden voorwaarden.*”

Uit het administratief dossier blijkt dat op 10 juni 2015 de gemachtigde ten aanzien van de referentiepersoon, in casu de vader van verzoekster, een beslissing nam tot weigering van verlenging van tijdelijk verblijf. Verzoekster betwist niet dat haar vader, de referentiepersoon, niet meer voldeed aan de aan zijn verblijf verbonden voorwaarden. Verder blijkt uit het administratief dossier dat de vader van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) kreeg betekend, gesteund op artikelen 13, § 3, 2° en 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Hoewel de bestreden beslissing vervolgt dat “*[b]ijgevolg [...] eveneens een einde [wordt] gesteld aan het verblijfsrecht van de gezinsleden*”, benadrukt de Raad dat artikel 13, § 4 van de vreemdelingenwet enkel een rechtsgrond kan vormen voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad leest nergens in artikel 13, §4 van de vreemdelingenwet dat deze bepaling kan worden aangewend om een verblijfsrecht te beëindigen. Hoewel de bestreden beslissing ook gewag maakt van een “*intrekking van verblijf*” en spreekt over een beëindiging van het verblijfsrecht, ontwaart de Raad nergens een wettelijke bepaling die daartoe een afdoende grondslag vormt.

Wat er ook van zij, alleszins staat vast dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten omvat, dat in de eerste plaats is gesteund is op artikel 13, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Uit de verdere motieven van de bestreden beslissing blijkt dat deze beslissing tevens en op de tweede plaats is gesteund op artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, waarbij in feite wordt gemotiveerd dat het legaal verblijf van verzoekster in België is verstreken. Wat betreft de hiërarchie tussen deze twee bepalingen, die beide een rechtsgrond vormen voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, kan worden gesteld dat artikel 13, § 4 hier als *lex specialis* geldt, daar het specifiek is gericht naar “*de in artikel 10bis, § 2 bedoelde familieleden*” waartoe verzoekster behoort.

2.5. Verzoekster haalt terecht aan dat artikel 13, § 4 van de vreemdelingenwet in een discretionaire bevoegdheid voorziet. Deze bepaling stelt immers “*De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen dezelfde maatregel treffen ten opzichte van de in artikel 10bis, § 2 bedoelde familieleden:*”.

Deze discretionaire bevoegdheid om een bevel om het grondgebied af te geven aan de in artikel 10bis, § 2 van de vreemdelingenwet bedoelde familieleden moet samen gelezen worden met artikel 13, § 4, laatste lid van de vreemdelingenwet dat bepaalt: “*Bij de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren op basis van het eerste lid, 1° tot 4°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.*”

Deze bepaling is een omzetting van artikel 17 van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (*Parl.St. Kamer, 2010-2011, doc. nr. 53-0443/001 e.v.*). Artikel 13, § 4, laatste lid van de vreemdelingenwet moet dan ook worden richtlijnconform worden

toegepast en uitgelegd (zie HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28; HvJ 19 januari 2010, zaak C-555/07, *Küçükdeveci*, pt. 48). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21).

In die zin moet worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie waaruit volgt dat artikel 17 van richtlijn 2003/86/EG in wezen een concrete beoordeling van specifieke omstandigheden van een individueel geval vereist, waarbij een evenwichtige en redelijke beoordeling wordt gemaakt van alle in het geding zijnde belangen (zie HvJ 27 juni 2006, C-540/03, *Parlement v. Raad*, pt. 63-65, 87, 99; HvJ 4 maart 2010, C-578/08, *Chakroun*, pt. 48; HvJ 6 december 2012, gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, *O. en S.*, pt. 81 en HvJ 9 juli 2015, C-153/14, *K. en A.*, pt. 58-640). Het Hof van Justitie heeft in deze ook verduidelijkt dat de criteria die zijn opgenomen in artikel 17 van richtlijn 2003/86/EG beantwoorden aan de criteria die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert wanneer het nagaat of een staat de betrokken belangen op een juiste wijze heeft afgewogen. Aldus weerspiegelen artikel 17 van richtlijn 2003/86/EG en artikel 13, § 4, laatste lid van de vreemdelingenwet (als omzetting van de betrokken richtlijn) de belangenafweging die onder artikel 8 van het EVRM is vereist. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift tevens gewag maakt van een schending van artikel 8 van het EVRM.

2.6. Nu artikel 13, § 4, laatste lid van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 17 van richtlijn 2003/86/EG, is er een aanknopingspunt met het Unierecht voorhanden. Daar de bestreden beslissing verwijst naar artikel 13, § 4, laatste lid van de vreemdelingenwet, wordt Unierecht ten uitvoer gebracht en valt de bestreden beslissing binnen de werkingssfeer van het Unierecht. Aldus is het hoorrecht dat integraal deel uitmaakt van de rechten van verdediging en dat geldt als algemeen beginsel van Unierecht, van toepassing (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, pt. 34; (RvS 29 oktober 2015, nr. 232 758).

Het hoorrecht waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Volgens de rechtspraak van het Hof heeft deze regel tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Dat recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, pt. 36-38).

In deze optiek verwijst de Raad eveneens naar het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. De Raad wijst erop dat er in casu geen uitspraak wordt gedaan over een door verzoekster gevraagd voordeel waarbij de gemachtigde kan veronderstellen dat hij over alle nuttige gegevens beschikt om tot een oordeel te komen. Er wordt niet betwist dat de bestreden beslissing dient te worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoekster op nadelige wijze kan beïnvloeden. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt hier dan ook in dat de gemachtigde zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen en alle gegevens dient te verzamelen die nodig zijn om met volledige kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624; zie *mutatis mutandis* HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, pt. 59).

2.7. Rekening houdend met de voormelde doelstellingen van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht en het zorgvuldigheidsbeginsel, heeft de gemachtigde in het kader van artikel 13, § 4, laatste lid van de vreemdelingenwet de verplichting om inlichtingen in te winnen die hem toelaten naar behoren en met kennis van zaken een beslissing te nemen. Dit geldt des te meer in het licht van de discretionaire bevoegdheid die artikel 13, § 4 van de vreemdelingenwet voorziet.

Het komt de gemachtigde toe het administratief dossier te onderzoeken en de betrokken vreemdeling uit te nodigen om gehoord te worden met betrekking tot de elementen vermeld in artikel 13, § 4, laatste lid van de vreemdelingenwet, met name *“de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst”*, zodat hij op nuttige wijze met deze elementen rekening kan houden bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Enkel een uitnodiging om te worden gehoord, hetzij schriftelijk hetzij mondeling, biedt de betrokken vreemdeling een daadwerkelijke mogelijkheid om zijn standpunt omtrent de voornoemde elementen kenbaar te maken (cf. mutatis mutandis RvS 19 februari 2015, nr. 230.257; RvS 24 februari 2015, nr. 230.293 en RvS 19 januari 2016, nr. 233.512). Het is enkel door de betrokken vreemdeling te horen dat een nuttig effect wordt gegeven aan artikel 13, § 4, laatste lid van de vreemdelingenwet dat, zoals reeds vermeld, een omzetting vormt van artikel 17 Richtlijn 2003/86/EG en dat een concrete beoordeling van de individuele situatie vereist waarbij een evenwichtige en redelijke beoordeling wordt gemaakt van alle in het geding zijnde belangen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij niet betwist dat verzoekster niet werd gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen. In het administratief dossier zijn geen aanwijzingen voorhanden die aantonen dat verzoekster naar behoren werd gehoord, hetzij schriftelijk hetzij mondeling, om haar in staat te stellen daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken over de elementen opgenomen in artikel 13, § 4, derde lid van de vreemdelingenwet, dit zijn *“de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst”*.

2.8. In de nota met opmerkingen voert verwerende partij aan dat verzoekster zich beperkt tot een vaag en algemeen betoog dat geenszins toelaat te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden. De verwerende partij stelt dat een verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen pas tot nietigverklaring een bestreden beslissing kan leiden indien de besluitvorming zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben.

Om een schending van het hoorrecht vast te stellen is het niet nodig om aan te tonen dat de gemachtigde daadwerkelijk tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien verzoekster was gehoord en de gemachtigde kennis had van haar standpunt omtrent de elementen vermeld in artikel 13, § 4, laatste lid van de vreemdelingenwet. In het licht van het wettigheidsstoezicht van de Raad, betreft dit veeleer een redelijkheidscriterium: het volstaat dat verzoekster aantoont dat bepaalde elementen nuttig hadden kunnen zijn voor haar verdediging en voor de totstandkoming van de bestreden beslissing.

In casu blijkt, in tegenstelling tot wat verwerende partij betoogt, duidelijk uit het verzoekschrift welke elementen verzoekster had willen aanvoeren mocht zij zijn gehoord voor de afgifte van het bestreden bevel. In het bijzonder benadrukt verzoekster dat de gemachtigde een belangenafweging dient te maken. Zij maakt daarbij melding van een schending van artikel 8 van het EVRM en zij verwijst met name naar haar privéleven. Verzoekster wijst erop dat haar op geen enkel ogenblik de mogelijkheid werd gegeven om haar persoonlijk situatie kenbaar te maken.

Het begrip ‘privéleven’ wordt in artikel 8 van het EVRM niet exhaustief gedefinieerd. Alleszins beschermt artikel 8 EVRM het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en stelt het EHRM dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de “gevestigde vreemdelingen” (“immigrés établis”) en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip ‘privéleven’ in de zin van artikel 8 EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). De weigering tot verlenging van een verblijfsmachtiging of -recht en de uitzetting van een langdurige verblijvende of gevestigde vreemdeling vormen dan ook een inmenging in zijn recht op eerbiediging van het privéleven (EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic v. Zwitserland, par. 46-49; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 63; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, § 55; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 46).

In casu, stelt de Raad vast dat verzoekster moet worden beschouwd als een “immigré établi” (‘gevestigde vreemdeling’) in de zin van artikel 8 EVRM, met name als een vreemdeling die voorheen langdurig legaal in België verbleef. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster sinds 7 juni 2012 op legale wijze in België verbleef tot 30 juni 2015. Gezien het langdurige

legaal verblijf van verzoekster, in casu drie jaar, kan worden aangenomen dat zij een privéleven heeft uitgebouwd in België.

De beoordeling of er in casu sprake is van een privéleven dat onder artikel 8 EVRM daadwerkelijk aanleiding kan geven tot een positieve of negatieve verplichting in hoofde van de Belgische staat, komt aan de verwerende partij toe. Voormelde beoordeling vereist dat wordt nagegaan of er omstandigheden aanwezig zijn die maken dat verzoekster voor het uitoefenen van haar privéleven gebonden is aan België, met name omdat de banden met België sterker zijn dan de banden (familiaal, sociaal of cultureel) met het land van herkomst, dan wel of het privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet. Dit is een feitenbeoordeling en een belangenafweging die de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole niet toekomt.

De Raad kan thans enkel vaststellen dat verzoekster niet uitdrukkelijk gehoord is omtrent de elementen vermeld in artikel 13, § 4, laatste lid van de vreemdelingenwet, die niettemin nuttig had kunnen zijn voor haar verdediging en voor de totstandkoming van de bestreden beslissing. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de gemachtigde op zorgvuldige wijze, dit is met kennis van zaken, rekening heeft kunnen houden met deze elementen bij het nemen van de bestreden beslissing. Er blijkt geen concrete beoordeling van de individuele situatie waarbij een evenwichtige en redelijke beoordeling wordt gemaakt van alle in het geding zijnde belangen.

2.9. De verwerende partij houdt nog voor dat wel degelijk werd gemotiveerd omtrent artikel 13, § 4, laatste lid van de vreemdelingenwet, waarbij werd gesteld dat de referentiepersoon zelf bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, zodat er geen belemmering is om verzoekster een bevel te geven daar de gezinsband behouden blijft omdat de gezinsleden de situatie van de vader volgen.

Uit deze motivering blijkt echter niet dat rekening werd gehouden met het privéleven dat verzoekster tijdens haar legaal verblijf heeft uitgebouwd, noch met relevante elementen zoals de duur van haar verblijf in het Rijk en het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoekster klaarblijkelijk als minderjarige werd beschouwd, nu deze beslissing tevens vermeldt *“De minderjarige kinderen volgen vanzelfsprekend de toestand van de ouders, zodat het gezin samenblijft.”* De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster op het moment van de bestreden beslissing meerderjarig was.

2.10. Gelet op wat hierboven wordt besproken, acht de Raad het zorgvuldigheidsbeginsel en het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht geschonden in het licht van artikel 13, § 4, laatste lid van de vreemdelingenwet. De argumenten die de verwerende partij uiteenzet in haar nota en die hierboven werden besproken, doen daaraan geen afbreuk.

Het middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 juni 2015 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14quater) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES